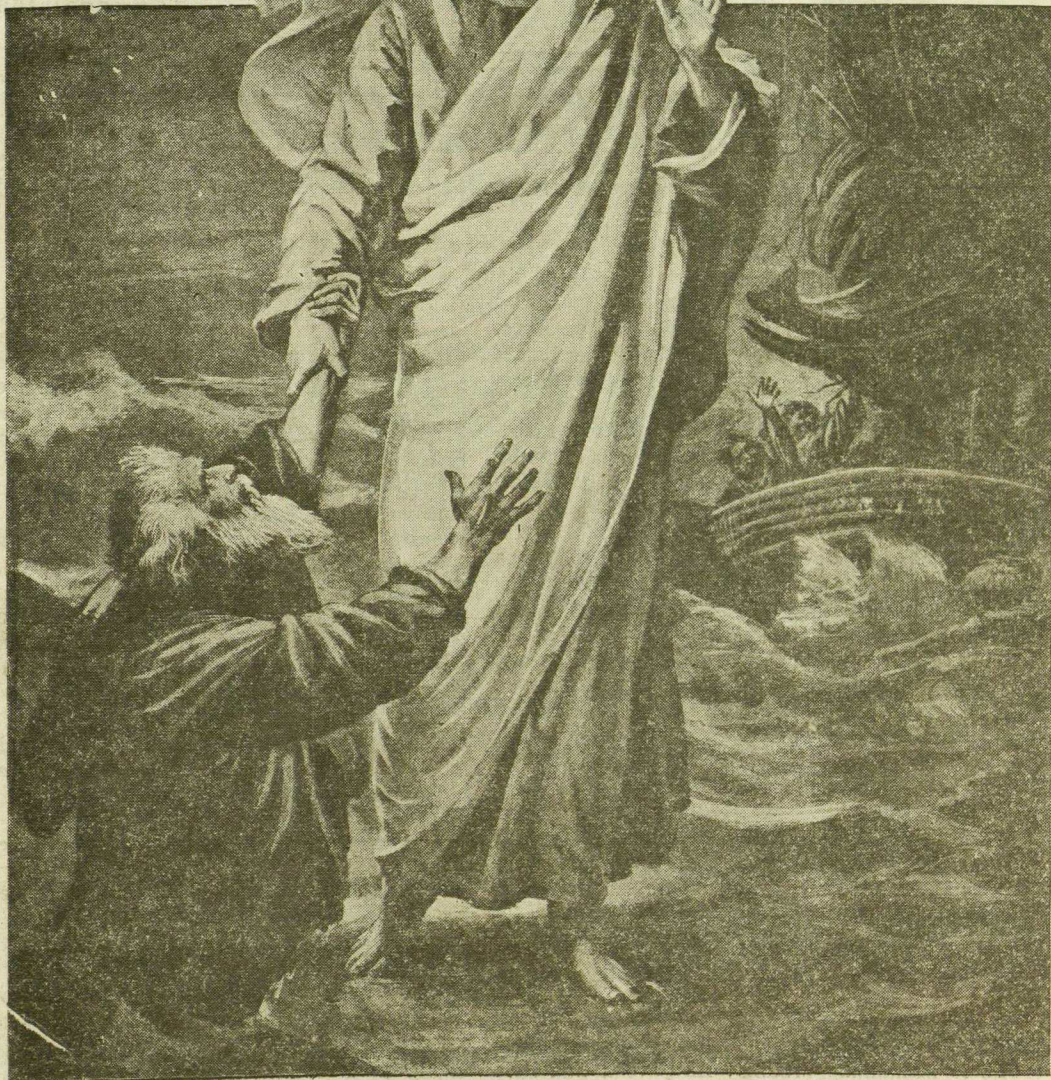

LATVAS

No. 49. Metai V

Gruod. (Dec.) 5, 1925

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

II. ADVENTO SEKMADIENIS.

L e k c i j a .

ROM. 15, 4-13.

BROLIAI: visa, kas tik yra parašyta, parašyta mums pamokinti, kad mes kantrumu ir Rašto paguoda turėtumėm vilties. Kantrybės gi ir paguodos Dievas teduodie žmus turėti vienokius jausmus kits į kita, sekant Jėzum Kristum, kad vieniširdžiai viena burna garbintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.

Todel priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė Dievo garbei. Nes aš sakau, jog Jėzus Kristus pasidarė apipjaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad būtų patvirtinti žadėjimai tėvams, ir kad pagonys garbintų Dievą dėl gailestingumo, kaip parašyta. Todel aš išpažinsiu tave, Viešpatie, tarp pagonių ir giedosiu tavo vardui. Vėl Raštas sako: Linksminkitės, pagonys, draug su jo tauta! Ir vėl: Girkite, visi pagonys, Viešpatį ir garbinkite jį, visos tautos! Vėl Izaijas sako: Ateis Iėšės šaknis, tas kurs kelsis viešpatauti pagonims; jame pagonys turės vilties. Vilties Dievas tepripildai jus visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad šventosios Dvasios galybe jus gausiai turėtumėte vilties.

Vakarinė Malda į Jėzų švenčiausiame Sakramente.

Saldžiausias Jėzau, vienintėlis šią naktį tokioje dangybėje dangiškujų palapinių be jokio lankytojo ir maldininko pasiliko! Aš pavedu Tau savo mylinčią širdį, — kiekvienas josios plakimas te-

E v a n g e l i j a .

MATO 11, 2-10.

ANUO metu Jonas, kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, siuntė du iš savo mokytinių ir jam sakydino: Tu esi tasai, kurs turi ateiti ar mes kito laukiamo? Jėzus atsakydamas jiems tarė: Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę: Aklieji regi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji keliasi, beturčiams skelbiama Evangelija, ir palaimintos, kas manimi nepasipiktins. Jiems gi nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus pamatyti? Ar vėjo supamos nendrės? Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais rubais vilkinčio žmogaus? Štai, tie, kurie švelnius rubus dėvi, yra karalių namuose. Bet ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip; sakau jums, ir daugiau negu pranašo. Nes jis yra tasai, apie kurį parašyta: Štai aš siunčiu tavo akyvaizdoje savo angelą, kursai ties tavim taisys tau kelią.

esie mano meilės malda į Tave. Tu visumet mus sergsti nors ir šilkais užtaisytoje palapinėje; savo meilėje Tu niekumet nemiegi ir Tave niekumet nevalgina lankytojų meldimai. Saldžiausias Jėzau, mano, širdis teesie žibintuvas, kurio šviesa spindėtų ir tvaskėtų vien tavo švenčiausiajai garbei. Sergėk, dangiškasai Sarge, sergėk tą nuobodų pasaulį; tą klystančią sielą ir savo vargšą vaikeli. Amen.

Nekaltas Prasadējimas.

“Viešpats Dievas ģmē žmogų ir jį patalpino linksmybių sodne, kad jį įgyventų ir sergėtų. Ir Jis jam įsakė, tardamas: valgyk iš visų sodno medžių; o iš medžio žinojimo gero ir pikto nevalgyk; tą dien, kurioje iš jo valgysi, mirte numirsi”. (Prad. 2, 15-17). Žmogus nepaklausė Dievo įsakymo — jį sulaužė, nusidėjo. Bausmė sekė praskaltimą. Žmogų teliko vargai, skausmai, mirtis ir pragaras; tai tokios yra nuodėmės sėkmės.

Viešpats Dievas turi savyje visas dorybes; šale teisingumo reiškiasi ir jo gallesingumas. Kad išgelbėti žmogų iš amžinos prapulties, Jisai prižadėjo atsiųsti Išganytoją. Viešpats Dievas savo prižadėjime nurodo ir budą kaip tai turės įvykti. Kalbėdamas į žaltį, Viešpats Dievas sako: “Aš padarysiu neprietelystę tarp tavęs ir tarp moteriškės, tarp tavo ainijos ir jos ainijos; ji sutrins tavo galvą, o tu tykosi jos kulnies.” (Prad. 3, 15). Moteriškė, apie kurią čia kalbama, yra Marija, Išganytojaus Motina. Šituose prižado žodžiuose slepiasi Josios prakilnumo pažymys. Viešpats Dievas nurodo moteriškės ir žalčio neprietelystę ir ją sulygina su Kristaus ir velnio neprietelyste. Marija visumet turėjo buti tame malonės stovyje, kurį žaltys sunaikino žmoguje. Toji malonė pasireiškė Marijos vienybėje su savo Sunum, žmonijos Išganytojum.

Šitą Marijos malonės pilnybę aiškiai pažymėjo Dievo pasiuntinys Ar-

kangelas Gabrieliūs, sveikindamas Ją žodžiais: “Sveika, malonės pilnoji!” (Luk. 1, 28). Tasai Arkangelo pasveikinimas reiškia ypatingą malonės pilnybę, antprigimtinį sielos stovį, kuris galima suprasti tiktai Marijos Nekaltame Prasadėjime. Žmogus gali buti malonės stovyje, bet jame visgi rasis kasdieninių nuodėmių, įvairių suirusios prigimties netobulybių. Malonės pilnybė tėra tiktai tenai, kame nėra jokių neigiamų nuodėmės sėkmių. Jeigu tokių sėkmių nėra, tai nėra nė priežasties, ypač kuomet tie nuodėmės daviniai reiškiasi be jokios išimties kiekviename žmoguje. Jeigu Marijoje nebuvo nieko, kas galėjo priminti nuodėmės šešėlį, tai aišku, kad Jinai yra pradėta be nuodėmės.

Jau Sename Įstatyme pranašai skelbė Marijos nekaltybės ypatybę. “Visa tu graži, mano prietele, ir dėmės nėra tavėje” (GG, 4, 7), šaukia karaliūs Saliamonas. Bažnytinėje arba Ekleziastiko knygoje štai kas rašoma apie Mariją: “Aš motina gražios meilės ir baimės, pažinimo ir šventos vilties. Manėje visa kelio ir tiesos malonė; manėje visa gyvenimo ir dorybės viltis”. (Ekli, 24, 24-25). Be šitų gražių išsireiškimų šv. Rašte galima rasti ir gyvų pavyzdžių, reiškiančių Marijos prakilnumą. Tasai Marijos prakilnumas gludi tame, kad Jinai yra žmonijos Išvaduotoja. Bet šitą vaduoties galybę Jai tēikia Josios Nekaltas Prasadėjimas. Ne veltui todėl senovės moterys, pasižymėjusios šita

vaduoties ypatybe, yra vadinamos Marijos atspindžiais.

Kaip Jėva buvo pirmutinė motina iš kuno gimusių, taip Marija yra Motina visų, gimusių iš šv. Dvasios. Kaip Mozės sesuo Marija išgelbėjo savo brolių nuo paskendimo, taip Kristaus Motina Marija išgelbėjo žmoniją nuo amžinos prapulties. Kaip sumani Abigail numalšino karaliaus Dovydo pyktį, taip Marijos skaistybė prašalino teisingojo Dievo rustybę. Kaip gražioji Betsabeja išmeldė savo sunui Saliamonui karaliaus vainiko, taip Marija, nusidėjėlių Užtarytoja, išmeldė dangaus vainiko savo paveldėjimo vaikams. Kaip prakilnioji Estera rado karaliaus Asurijaus akyse pataikimo ir išmeldė iš jo pasigailėjimo ir gyvybės savo tautai, taip ir skaisčiausioji Marija atrado palankumo Dievo akyvaizdoje ir išmeldė pasigailėjimo ir amžinosios gyvybės žmonių giminei. Kaip drąsioji Judita nukirto milžino Holiferno galvą, išliuosuodama savo tėvynę iš priešų vergijos, taip ir nekaltoji Marija sutriuškino žalčio galvą, išliuosuodama žmoniją iš velnio vergijos. Žydų tauta giedojo jai savo džiaugsmo ir pagarbos giesmę: "Tu Jeruzalės garbė, tu Izraelio linksmybė, tu mūsų tautos šlovė, nes pasielgei kaip vyras, ir tavo širdis buvo stipri, nes mylėjai skaistybę." (Jud. 15, 10-11). Taip ir mes turime giedoti Jos garbei savo meilės giesmę: "Sveika Marija, dangaus Lelija, kaip saulė švieši, kaip žvaigždė gryna! Tu gailestinga ir maloninga. Motin malonės, vaduoki žmones varguose skestančius!"

Bažnyčios Tėvai, kalbėdami apie Švenč. Mariją, aiškiai pažymi Josios Nekaltą Prasadėjimą. Šv. Hipolitas vadiną Mariją buveine, liuosa nuo viso sutepimo ir sugedimo. Origenas sako, kad Marija yra verta Dievo, skaisčiųjų skaisčiausia, pilnoji šventybė, tobulas teisingumas, žalčio nesuvedžiota ir jo nuodų neliesta. Šv. Ambraziejus pažymi Marijos liuositybę nuo visokios nuodėmės ir tvirtina ją esant nekaltai pradėta. Šv. Augustinas savo kalboje apie Dievo malonę aiškiai pastebi, kad visi žmonės buvo nuodėmingi, išskyrus Švenč. Panelę Mariją, kuri Kristaus garbės dėka nieko bendra su nuodėme neturi. Jeigu šv. Jonas Krikštytojas, kuris tebuvo Kristaus pirmtakunu, buvo nekaltai pradėtas, tai juo labiau Švenč. Panelė Marija buvo pažymėta savo nekaltai pradėjimu, nes jina buvo skirta Kristaus Motina. Josios dieviškoji motinystė buvo užtektina priežastis, kad Marija būtų ne tikta nuo nuodėmės liuosa, bet ir Nekaltai Pradėta.

Nors šv. Raštas savo įvairiais išsireikšimais apie Švenč. Mariją teikė jai nekaltą prasadėjimo prasmės, nors Bažnyčios Tėvai irgi ne kitaip suprato Švenč. Marijos prigimtį, visgi pati Bažnyčia nebuvo tarusi savo sprendžiamo žodžio. Tikta kuomet buvo šitas klausimas viešai iškeltas ir įvairių atskalūnų, kurie nenorėjo tikėti į Švenč. Marijos antprigimtinį stovį, neigiamas, šv. Bažnyčia tarė savo galutiną žodį. 1854 metuose gruodžio mėnesio 8 dieną šv. Tėvas Pius IX didelių iškilmių metu viešai paskelbė visam pasauliui, kad

Švenč. Marija yra nekaltai pradėta ir toje dienoje įsiai įsteigė Jos garbei Nekalto Prasiidėjimo šventę. Dar daugelis mūsų atsīmėna 1904 metus, kuomet buvo švenčiamos tosios šventės paskelbimo auksinės sukaktuvės.

Švenč. Panelė Marija, tartum užgirdama šitą tiesos paskelbimą, ypatingu budu pareiškė žmonėms savo meilę. 1858 metais vasario mėnesyje Jinai apsiireiškė prancuzų krašte Lourdo apielinkėje vienai dievobaimingai mergaitei, šiandie jau šventai, Bernadetai Soubiroux. Apsireiškimo vaizdas ir kalba griežtai ir aiškiai pažymėjo šitą Švenč. Marijos ypatybę — "Aš esu Nekaltas Prasiidėjimas". Nuo apsiireiškimo laikų iki šiai dienai Švenč. Panelė Marija tenai teikia savo gausių malonių kiekvienai suvargusiai sielai. Jinai gydo tolygiai kaip žmogaus sielą taip ir jo kūną. Mūsų laikais nėra šalies, nė tautos, kuri nebutų girdėjusi apie Švenč. Panelės Marijos Lourdo malones.

Skaistybė yra prakilni ir visų mylima dorybė. Marijos globos po Josios Nekaltu Prasiidėjimu ieško atskiri žmo-

nės, draugijos ir tautos. Moterys nešioja ne tiktai Marijos bet ir rNekalto Prasiidėjimo vardą. Štai susikurus šv. Kazimiero Seserų vienuolijai, trys pirmutinės sesutės vienuolės, norėdamos pagerbti Nekaltąjį Marijos Prasiidėjimą, ir save pavesti Josios globai, pasirinko sau Josios vardus — Maria, Immaculata, Concepta — Marija, Nekalta, Pradėta. Lygiai ir žymiausia lietuviškoji vyrų vienuolija — Brolių Marijonų yra pašvęsta Nekalto Prasiidėjimo garbei ir pavesta Josios globai. Šitoji mūsų šalis, kurioje mes dabar gyvename — Suvienytos Amerikos Valstybės — irgi savo globėja išrinko Nekaltai Pradėtą Mariją.

Reiškia, mes visi mylime Švenč. Nekaltai Pradėtą Mariją. Jeigu kas myli ką nors, tasai stengiasi mylimam asmeniui įtikti, buti jam panašėnis. Gerėnio budo Švenč. Panelei Marijai įtikti ir buti Jai panašėni mes nerasime kaip mūsų noras ir pastanga buti Jai panašėniais — skaisčiais, savo širdyje nekaltais, kaip Jinai kad yra savyje Nekaltas Prasiidėjimas. **J. N.**

A. Žalvarnis.

GIESME Į VIEŠPATĮ JEZŪ.

Padėk man, Jėzau, vargų kentėti, —
Ne mano galiai juos ištesėti;
Gesta man dažnai šviesybė,
Dingsta kažin kur stiprybė,
Jėzau, pagailėk.

— o —
Klaidus kaip jūros pasaulio plotas, —
Širdis pailsta, pritemsta protas:
Ukanos nenusiblaivo,

Audros daužo mano laivą,
Jėzau, pagailėk.

— o —
Pametęs kelią vargstu ir klystu,
Pažvelgt į veidą Tavo nedrįstu, —
Buk man, Jėzau, maloningas,
Duok pagelbos reikalingos,
Jėzau, pagailėk.

— o —
Nušviesk man, Jėzau, Apveizdos taką:
Tegu malonė man aiškiai sako,
Kaip Aukščiausiajam įtikti,
Kaip Jam ištikimu likti
Žemės kelionėj.

Dievo Meilė.

(MINTYS MĄSTYMU).

I. IŽANGIAMASIS PUNKTAS. Atsiminkime šv. Jono Apaštalo žodžius: „Mes pažinome ir įtikėjome meilei, kurią Dievas mus myli. Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, pasilieka Dievuje, ir Dievas jame”. (I. Jon. 4, 16).

II. IŽANGIAMASIS PUNKTAS. Ateik, Šventoji Dvasia, ir mano atvėsusią širdį Tavo meilės ugnimi pripildyk!

I PUNKTAS. — Kodel turime mylėti Dievą?

1. Dievas yra tobuliausia ir meilės verčiausia Esybė.

Mes mylime visa tai, kas yra gera, praktišku, gražu, tobula. Tas visa sužavi mūsų mintį, širdį ir jausmus. Gyvuojame vien tuomi mylimu dalyku, apie jį mintijame, kalbame, o net ir sapne vaizduotės sparnais pas jį persikeliamo. Ir mes gana dažnai tą savo meilę atiduodame gerumo, šventumo, tobulumo šešėliui, atspindžiui. Tasa! gerumo, šventumo bei tobulumo atspindys neprivalėtų mums užtemdyti pamatyti tikrai tobuliausią visais atžvilgiais Esybę, kurio išmintis sutaisė ir tvarko žvaigždžių milijonų kelius, kuris savo gerumu neapsakomai viršija visa, ką galime įsivaizdinti, kuris savo esme yra pati tobulybė ir pati šventybė. Toji tobuliausioji Esybė yra Dievas. Todėl Dievą labiau negu visą sutvėrimą privalome nuoširdžiai ir karštai mylėti.

2. Privalome mylėti Dievą, nes Jisai mus pirmiau numylėjo. „Tame yra meilė; ne kad mes mylėjome Dievą, bet kad jis pirmas mus mylėjo ir siuntė savo Sūnų kaipo permaldavimą už mūsų nuodėmes”. (I. Jon. 4, 10).

Savo esme Dievas budamas begaliniai geras, panorėjo to savo gerumo ir laimės gausybę mums suteikti. O kadangi prigimtu būdu to mes pasiekti negalime, teikėsi Jisai mūsų asmens vertę į antgamtinę sritį pakelti, suteikdamas mums dvasinės gyvybės turinį — paš-

venčiamąją malonę. Tą visa mums išstarnavo savo sunkiais kentėjimais ir kryžiaus mirtimi vienatinis Jo sunus, Jėzus Kristus, kuris tapo mums mokytojas, atnaša ir dvasios maistas.

Taip, Viešpatie, Tu amžina meile mane numylėjai (Jerem. 21, 3). Numylėjai mane labiau, negu geriausia motina sugeba mylėti savo kūdikį ir pats save atidavei man, norėdamas, kad ir aš Tave mylėdamas save Tau atsiduočiau. Viešpatie, aš Tave myliu; bet pagelbėk man, padidink mano meilę.

3. Reikia Dievas mylėti, nes Jisai to reikalauja ir įsako.

Savo laimę kiekvienas myli. Begaliniai turėtų žmogus mylėti savo amžiną laimę. Toji amžinoji laimė yra — Laimės šaltinį atsiekti, Dievą amžinai matyti, vienas tik pagali beribių žmogaus sielos troškimus patenkinti. Ir neįsakomas žmogus privalėtų V. Dievą mylėti. Per savo tarną Mozę Viešpats mums sako: „Ko Viešpats Dievas nuo tavęs reikalauja, tai vieno, kad tavo Viešpaties Dievo bijotumei ir Jį visa savo širdimi mylėtumei” (Deut. 10, 13.) „Mylėsi Viešpatį tavo Dievą visa širdimi visa savo siela ir visa savo mintimi” (Mat. 22, 17.) Taip, mes privalome Dievą mylėti, nes ir Jisai myli tuos, kurie Jį myli.

4. Reikia Dievą mylėti, nes be tos meilės negalima būti geru krikščionimi. Kitų dieviškųjų dorybių tarpe Dievo meilė užima svarbiausiąją vietą. Pasibaigs viltis, Dievą pasiekus ir tikėjimas bus pakeistas danguje tiesos aiškiu pažinimu, bet meilė nuolatos pasiliks. O ir ant žemės žmogus mylintis Dievą jaučiasi laimėje. „Jeigu kas mane myli, laikysis mano įsakymų, o mano Tėvas numylės jį ir pas jį ateisime ir pas jį gyvenimą padarysime” (Jon. 14, 23.) Dievas skirtinu būdu rupinasi tais, kurie Jį myli. Priešingai, kurie Dievo nemyli, — mirtyje pasilieka (Jon. 3, 14.) Nenorintieji mylėti V. Dievo, amžinos laimės Davėjo, nenori

nei sau patvarios laimės, nei savęs nemylī, nei savo artimui daug gero padaryti nebegali. Dievą privalo mylėti visi protingieji sutvėrimai, žmonės, o tuo labiau krikščionys, Jėzaus Kristaus, Dievo Sunaus, nuopelnų paveldėtojai. Dieve, myliu tave; bet padidink mano meilę!

II PUNKTAS. — Kaip turime mylėti Dievą?

1. Taip privalome mylėti Dievą, kaip ir Jisai mus numylėjo. Nebegalėdami Jį kaippo tvariniai laiko žvilgsniu amžinąja meile apimti, privalome visgi Dievą galimai visomis mūsų pajėgomis taip kuno kaip ir sielos didžiausia meile numylėti. Ir pats Išganytojas mums sako: mylėsi Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa savo siela, visomis savo pajėgomis.

Kuomet ką nors mes mylime, į ten pakreipiame savo mintis ir širdį. Visi esamieji daiktai negali visos mūsų širdies ir minties apimti. O jeigu apimtų, — nebūtų tai išmintinga, nes tvarinuitos žmogus galutiną savo laimės nebegali surasti. Visa gi širdį, mintį ir jėgas gali pašvęsti ten, kame visa yra žmogaus laimė ir galutina jo viltis. Tokis yra vienas tikrai Viešpats Dievas. Dievą todėl privalome mylėti visu mūsų asmenimi, visa mūsų žmogiškąja prigimtimi, ir tai kur kas labiau, nesulyginamai nuoširdžiau už visus brangiausius mums žmones. "Kaš myli tėvą, ar motiną daugiau negu mane, nėra manęs vertas" (Mat. 10, 37.).

Privalome Dievą mylėti visa savo prigimtimi, visomis mūsų jėgomis. Dievo tarnystei turime pašvęsti mūsų mintis, mūsų protą, mūsų atmintį, savo valią, savo kuną ir visus savo darbus, kad protu Jį pažintume, savo mintimis nuolatos Jį atsimintumėme kaip Jojo šventumą, tobulumą, taip ir parodytą mums savo gailėtingumą ir meilę, kad mūsų valia nenukryptų priešais Jojo valią, kad savo kunu butumėm pasiruošę už Jojo garbę dirbti, vargti ir kentėti.

2. Kaip mes galime parodyti savo meilę Dievui?

Bendroji visuose dalykuose taisyklė: ko

žmogus nepažįsta, to nemylī, ir čia gali būti pritaikinta. Jeigu nesirupinsi Dievo pažinti, Jo nepažinęs kaip Jisai yra begaliniai tobulas, geras, gailėtingas, šventas ir t. t., nepajėgsi išmintingu budu galimai labiau ir geriau Dievą mylėti.

Iš regimojo pasaulio grožės žmogus turi Dievo grožybės atspindį; iš pasireiškiančio žmogaus prigimtyje gerumo, sprendžiame apie patį Gerumo Šaltinį, iš kurio visoks gerumas savo pradžia turi. Kuomet apie tai daugiau pradedame mąstyti, įsigilinę į Dievo nepabaigtas tobulybės, mūsų širdis alpsta besigrožėdama Dievo grožybe, gerumu, išmintimi...

Kartą žmogus paragavęs aukštesniojo Dievo supratimo, nebenorėtų grįžti prie pilkų kasdieninių savo pareigų. Tasai noras, troškimas dažnai apie Dievą mąstyti, tasai viduriš noras pasiekti Dievą, — geriausias ženklas, kad mes Dievą mylime.

Antra. Kas Dievą myli, tą savo meilę darbais pareiškia, tas ištikimai pildo pažintą Dievo valią. "Jeigu mane mylite, laikykite įsakymus", sako Išganytojas. O kadangi kiekviena nuodėmė yra Dievo valios neklausimas, Dievo įžeidimas, tikrai mylintys Dievą vengia kiek tik išgalėdamas visų nors ir mažiausių nuodėmių.

Trečia. Kas myli Dievą, tas nori, kad ir visi žmonės pažintų Jį ir Jį mylėtų. Todėl sulyg išgalėmis rūpinasi padidinti Dievo garbę žmonių tarpe. Jeigu gali, skelbia Dievą ir Jo valią žmonėms, ar tai savo gyvu žodžiu, ar tai raštu, ar tai kilniu dorybių pavyzdžiu. Kuomet gi turi atliekamą skatiką, savo pinigais prisideda prie Dievo garbės platinimo. Tikrai mylintys Dievą žmogus nepasitenkina vien kalba, bet paskui jo kalbas seka kilnūs darbai. Čia yra visa paslaptis, kodėl katalikai žmonės tiek daug gerų darbų nuderba: visus veda mintis padauginti ant žemės Dievo garbę.

Pažiūrėk į savo širdį ir savęs paklausk, ar tu tikrai Dievą už viską labiau myli. Atsiprašyk Viešpatį už parodytą per tiek laiko šaltumą. Prašyk, kad tavo širdį meilės ugnimi pripildytų.

Ž I E D E L I A I

Karininko Prižadās.

Buvo kapų puošimo šventė. Vieno-
se gražiose kapinėse virš gėlių įspu-
dingai plevėsavo įvairios vėliavos, su-
dėtos ant kapų narsių kareivių, kurie
paguldė galvas už savo tėvynę. Vidu-
ryje kapų stovėjo kunigas, apie kurį
susispietė vyrai, apsitaisę Suvienytų A-
merikos Valstybių kariuomenės unifor-
momis. Už jų, stovėjo tukstantinė mi-
nia vyrų ir moterų, kurie gilioje tyloje
klausė kunigo pamokslo.

Kunigas pakeltu balsu kalbėjo į
klausytojus apie patriotizmo reikšmę.
Skambiais žodžiais jisai gyrė tėvynės
meilę ir vyrus, mirusius už savo tėvynę.
Klausantiems ne viena ašara nuriedėjo
per skruostus. Po pamokslo kunigas
ištārė palaiminimo žodžius — Bažny-
čios maldos amžinai ramybei ir garbei
tų, kurie paaukojo savo gyvybę, gelbė-
dami namus ir tėvynę.

Už minios stovėjo, nusiėmęs kepurę,
vienas karininkas. Jisai buvo vidu-
rinio amžiaus; jo uniformos dryžiai rei-
škė, kad jisai buvęs kovos lauke; tai
buvo gražaus veido, simpatingas žmo-
gus.

Kuomet minia išsiskirstė ir kunigas
priėjo arčiau, jisai karišku budu pri-
dėjo ranką prie kaktos ir maloniai nu-
sišypojo.

Kunigas jam atsakė panašiu sim-
patingumu ir sustojo su juo pasikalbė-
ti. Po keletos žodžių karininkas tarė:

— Aš manau, tamsta esate katali-
kų kunigas?

— Taip, aš esu — atsakė kunigas.

— Aš gi nėsu katalikas ir nemanau
kuomet nors tokiu buti, bet — aš my-
liu savo tėvynę. Aš už ją krauju pralie-
jau, bet esu pasirengęs, reikalui esant,
ir vėl ją ginti. Aš žinojau, kad šandie
kapinėse bus pamaldos. Kadangi šios
kapinės yra man artimiausios, tai aš ir
atėjau pagerbti tų narsių vyrų čia gu-
linčių po žeme.

Kunigas pakėlė kepurę ir padavė
ranką.

— Aš pagerbiu tamstą karininke,
ir sveikinu jus su pagarba! Rodos jus
per jaunas dalyvauti Civiliniame Kare.
Gal dalyvavote Kubos Kare?—

— Taip! aš buvau trijuose mušiuo-
se. Prie Santiago vos-ne-vos bučiau
netekęs vienos kojos. Ir nuo to laiko
aš ja šlubuoju.

— Tamsta dar gerai laikotės tiek
daug iškentėjęs! — tarė maloniai ku-
nigas.

— Taip ne vienas pasako — tarė
karininkas. Už savo gyvybę, kaip ir už
koją, nors šlubą, aš esu dėkingas ge-
ram ir rupestingam slaugojimui vienos
Sesers, kuri tuomet prižiūrėjo Kuboje
ligoninę, į kurią aš buvau patekęs. Iš
tiesų, tamsta! — tarė karininkas ir jo
veidas entuziazmu nušvito — tos Se-
sers buvo mums tartum Dievo siųsti

angelai, kuomet mus visus kraujuose papludusius, bejėgius, mirštančius įnešė į ligoninę. Toji Sesuo, kurios globai aš buvau pavestas, rodos nė karto nesilsėjo, nė karto neatsisėdo, nė karto neapleido savo pareigų. Ji budėjo dieną ir naktį. Aš dar ir dabar mąstau — ar ji kuomet nors valgė ar miegojo. Vienok jinai mane išgelbėjo ir aš niekuomet, kol gyvas busiu, jos nepamiršiu. Kuomet pasveikau ir jau galėjau nors su kriukiu paeiti, aš žinoma užsigeidžiau grįžti namo. Bet prieš grįšiant aš jai tariau:

— Sesuo! aš palieku ligoninę ir grįžtų į Suvienytas Valstybes; aš dėkoju tamstai už visa gera man, svefiamam žmogui padaryta. Aš esu Suvienytų Amerikos Valstybių kariuomenės karininkas ir turiu kiek įtakos valdžioje. Jei aš kuomet galėčiau tamstai ar jūsų vienuolynui pagelbėti, meldžiu prašyti manęs kad ir dabar. Aš norėčiau tamstai patarnauti.

— Ačiu tamstai karininke — jinai man šypsodamosi tarė — aš nemanau, kad tamsta galėtumei mums pagelbėti. Mes patarnaujame sergantiems ir sužeistiems visur ir visumet — kada tik mūsų slaugojimas ir prastas patarnavimas yra reikalingas. Mes nieiškome jokio atlyginimo, nors tai gera ir kilnu iš tamstos pusės mums taip pasiulyti. —

— Bet sesuo! — aš tariau — ar gi neleisi man ką nors gera padaryti, kad galėčiau pareikšti tamstai savo dėkingumą?

— Tamsta, tokiu budu, norite nors kuom pasigerinti? — tarė sesuo rupesingai.

— Aš pasiruošęs visa padaryti, ką tiktai sesuo norite! — atsakiau — tiktai pasakykite.

— Jei taip — jinai tarė — tai prižadėk man, kad, kuomet sugrįši namo, kada nors užeiti į katalikišką bažnyčią ir pabuti ten kelias minutes. Padaryk taip trejetą kartų. Laiką gali sau pasirinkti. Tiktai tris kartus užeiki į katalikišką bažnyčią, atsimindamas ko aš tave prašiau!

— Tai visai nesunku! — tariau — bet aš noriu įsitikinti, kad tame nebus jokio tikėjimo. Aš išlaikysiu prižadą, kad tik tamstai pasigerinti.

— Aš tik tiek ir teprašau — tarė sesuo.

Mudu atsisveikinova. Pargrįžau namo. Budamas ex-karininku ir gyvendamas patogiai, nė nejutau kaip gyvenimas keletą metų smagiai prabėgo. Aš ir pamiršau savo prižadą. Vienok vieną dieną, besėdėdamas verandoje, pastebėjau daugelį žmonių, einančių pro šalį. Visi traukė į vieną pusę. Aš paklausiau vieno kur jis einęs. Atsakė, kad esą Misijos laikomos bažnyčioje, vienas blokas atstu.

Tai katalikiška bažnyčia, pamaniau. Ir štai atėjo mintin tas seserei duotas prižadas. Stvėręs savo lazduotės ir kepurės, pasirįžau ir aš eiti bažnyčion, kad tuo budu išpildyti pirmas savo prižado trečdalis.

Nuėjau. Bažnyčioje išgirdau puikų pamokslą, kuris manyje sukėlė minčių apie žmogaus galutinį likimą. Jisai padarė į mane didelio įspūdžio. Kitą vakarą vėl nuėjau, ir taip išpildžiau antrąją savo prižado dalį. Ne maža girdė-

jau apie Katalikų Bažnyčios mokslą, ir, nors be jokio noro buti kataliku, daug sužinojau josios ypatybių ir reikalavimų.

Čia karininkas sustojo ir kunigas tarė:

— Ar tai buvo tamstos paskutinis aplankymas, karininke?

— Taip! Paskutinį vakarą aš nebegalėjau įsigrūsti į žmonių pilną bažnyčią. Tad, nors pradėjau išpildyti trečiąją mano prižado dalį, neįstengiau — be jokios savos kaltės. Po to atėjo kapų puošimo šventė — atminimo diena kiekvieno tikro kareivio — ir aš čia atėjau. Girdėjau tamstą kalbant, Tėve, ir štai pasakoju tamstai savo istoriją.

Juodu pradėjo palengva eiti vartų link.

— Dar yra anksti, karininke, ir mūsų klebonija ne per toliausia — tarė kunigas. Eiva, atsisėdėsi verandoje ir galėsi pasilsėti.

Karininkas noriai sutiko, nes buvo nuvargęs. Be to jisai pamėgo šį jauną kunigą ir noriai su juo šnekėjo. Verandoje, patogiai atsisėdęs, jisai pradėjo kalbėti apie tikybą. Kunigas nusistebėjo, radęs jame kudikiško, uolaus būdo. Nurodymų stoka ir katalikybės neapykanta buvo davusi karininkui neteisingo supratimo apie Katalikų Bažnyčią. Vienok po biskpį jisai suprato, kad buvo suklydęs keliuose dalykuose; gal kiti jam abejotini dalykai irgi būtų galima ganėtinai išaiškinti.

Už valandos juodu pakilo. Kunigas meiliai į jį tarė:

— Mūsų bažnyčia yra čia ant vie-

tos. Gal tamsta užeitumei ir išpildytumei trečiąją tai seseriai duoto prižado dalį! Juk rodos buvo prižadėti trys bažnyčios aplankymai, ar ne?

— Taip, trys aplankymai — rimtai tarė karininkas. Nėra jokios priežasties kodėl aš negalėčiau išpildyti to prižado šitoje atmintinoje dienoje. Dabar aš visiškai atsilyginsiu savo prižado skolą. Kur yra bažnyčia? Aš užeisiu!

Kunigas nuvedė jį per šonines duris į prezbiteriją ir paliko.

Gili tylą viešpatavo šioje šventoje vietoje. Mažutėlė rausva lemputė kybojo prie lubų; aukuras užtaisytas baltomis drobėmis; puodai lelijų iš abiejų pusių šventųjų durių puošė gražųjį šventyklos vaizdą ir savo maloniu kvapu glamonėjo širdį. Visa tai keistai į jį atsiliepė. Jisai niekumet nebuvo buvęs taip arti prie Švenčiausiojo. Įstabi ramybė pripildė jo širdį — gyvas Esimo atjautimas. Valanda, kurios meldė tolimoje Kuboje toji vienuolė, atėjo. Dievo malonė nužengė iš ciborijos ir palietė kilnią kareivio širdį, kaip kad žaibas nutrenkė Saulių vykstantį į Damaską.

Jisai įtikėjo! Praėjo viena valanda. Kunigas sugrįžo. Karininkas vis dar klupojo. Vienok pamatęs kunigą, atsistojo ir nuėjo paskui savo naująjį draugą. Kuomet juodu išėjo iš prezbiterijos, kunigas pažvelgė į karininką. Jo gražus veidas buvo pilnas šventos linksmybės.

— Tėve! — jis tarė — aš esu katalikas! Ar tu mane pamokinsi?

Toji gera sesuo žinojo ką ji daro, kuomet paprašė mane aplankyti Jėzų savo bažnyčioje.

K. T. V.

Katalikų Pasaulys

ANGLIJA. — Šitoji šalis nuo karaliaus Enriko VIII laikų yra protestantiškoji šalis. Bet praėjo šimtmečio antroje dalyje prasidėjo reikštingas linkimas Katalikų Bažnyčios link. Tasai judėjimas prasidėjo Anglijos aukščiausiose mokyklose — universitetuose tarp mokyčiausių vyrų. Šimtai tokių vyrų sugrįžo į Katalikų Bažnyčią. Visam civilizuojamam pasauliui žinomi toki vardai kaip Kardinolas Manning, darbo žmonių prietelius, Kardinolai Newman ir Wiseman, garsūs rašytojai, vyskupas Ullathorne, kan. Benson ir t. t. Paskutiniaisiais metais anglų katalikų skaičius labai žymiai padaugėjo. Labai daug katalikų gyvena Anglijos metropolijoje — Londone. Čia yra labai daug įžymių žmonių katalikų. Vienintėlis Anglijos Katalikų Bažnyčios rupestis buvo stoka kunigų ir atatinamų seminarijų. Daugelis anglų klerikų mokėsi Italijos, Šveicarijos ir Belgijos katalikiškuose universitetuose, bet dabar jau jie pradėjo ir pas save atidaryti geras seminarias. Dabar Londone yra pastatyta nauja puiki seminarija, kurios pašventimas netrukus turi įvykti. Seminarijos rektorium paskirtas vyskupas O'Connor. Didelio pasisekimo ir aukštos pagarbos ne tik tai pas valdžią, bet ir pas viso krašto žmones turi Londono antvyskupas Kardinolas Bourne. Jo tai pastangomis ir rūpesčiu pastatyta toji seminarija, kuri bus anglų tautos katalikybės židinys.

AIGIPTAS. — Šitos šalies Aleksandrijos miestas yra viena seniausių krikščionybės sodybų. Čia pirmutinę bažnyčią įsteigė šv. Morkus Evangelistas, kurį šiam tikslui pasiuntė pats šv. Petras Apaštalas. Štai kodėl jau žilose senovėje Aleksandrijos bažnyčia užima pirmą vietą po Romos. Nicejos Santarybos posėdžių nutarimus pirmutiniai pasirašė šv. Tėvo atstovai ir paskui juos Aleksandrijos vyskupas Aleksandras, imdamas pirmenybę prieš kitus vyskopus, kurių Santaryboje buvo suvirš 300. Tuomet Aleksandrijos patriarko priežiūroje buvo beveik visa šiaurinė Afrika.

Nelaimėi šeštame šimtmete į vyskupo vietą pateko Dioskoras, kuris priėmė monofizitų atskalą ir paskui save patraukė ir visą nelaimingąją avidę. Jo įpėdinis irgi buvo atskalunas. Ir nuo to laiko Aleksandrijos garsioji bažnyčia pasiliko atskaloje, atsiskyrusi nuo tikrosios Katalikų Bažnyčios. Buvo dėta daug pastangų gelbėti tikinčiuosius, bet veltui. Pora laikotarpių rodos jau pasiseks sugrąžinti atskalunus į tikrąjį tikėjimą, bet neilgam.

Tiktai 18 šimtmetyje daugelis Aleksandrijos bažnyčios pasekėjų koptais vadinamų pradėjo grįžti į Katalikų Bažnyčią. 1741 metais šv. Tėvas tuos naujai sugrįžusius pavedė globai koptų vyskupo Jeruzalėje. Kiek vėliau 1895 metais šv. Tėvas įsteigė čia vietinę koptams dvasinę seminariją. Jisai atgal sugrąžino Aleksandrijos patriarchatą su dviem pavyskupiais, vieną Hermopiluose ir kitą Tėbuose, netoli dabartinio Luxor miesto. Patsai Aleksandrijos patriarcha tėra lotynų apeigų ir gyvena Romoje. Dabartiniu Aleksandrijos patriarku yra vyskupas Huyn, buvęs Berno ir Pragos antvyskupas.

Panašiai yra ir su Antiochijos patriarchatu. Šią garbingą vietą Antiochijos patriarko užima lietuvis, kilęs iš Veliunos — antvyskupas Zalceckis, ilgus metus buvęs šv. Tėvo apaštalinium pasiuntiniu Indijoje.

PRANCUZIJA. — Aukštosios Garonos departamente Polignano seminarijoje įvyko didelės iškilmės pagerbti klerikų, žuvusių karo lauke. Iškilmėse dalyvavo daugelis įžymių dvasiškų ir šiaip jau žmonių. Pamaldoms pasibaigus buvo atidengtas paminklas žuvusiems už tėvynę. Paminklą atidengė ir prakalbą pasakė didžiojo karo maršalis Fošas. Jisai pabrėžė, kad žuvusieji aukojo savo gyvybę ne tik tai už tėvynę, bet ir už visą žmoniją. Jų pasišventimas yra atnaša, meldžiantį Dievą malonės sulaukyti pasaulyje karus ir visas iš karų kylančias baisenybes. Visos iškilmės suteikė visiems dalyviams nepaprasto gilaus įspūdžio, lenkdamas

visų širdis vengti tos didžiausios nelaimės — karo.

SOCIALISTAI SKRIAUDŽIA.

Prancužų valdžios prieš tikiybinius nusistatymus ir visam pasauliui žinomas. Neseniai mieste Luc valdybos pirmininkas išgavo iš vietinės tarybos nuosprendį nusavinti — atimti dalį bažnyčios savasties. Klebonas apie šitą nuosprendį pranešė vyskupui, kuris įspėjo miesto valdybos pirmininką savasties neatimti. Pirmininkas neklausė — savastis buvo atimta. Tuomet vietinis vyskupas Challiol įsakė klebonui nubausti žmones — uždaryti bažnyčią. Klebonas vyskupo įsakymą išpildė. Išrodytų, kad vyskupas nubaudė nekaltus žmones. O kas gi renka valdžią ar ne patys žmonės? Katalikai žmonės yra apsileidę; jie nemoka atskirti gero ir blogo valdininko. Taip turėtų elgtis ir kiti vyskupai. Kuomet žmonės pamatys baismės didybę, tuomet supras ir kaltės baisenybę; tuomet į valdžią nerinks tokių žmonių, kurie kovoja ir skriaudžia Bažnyčią. Šitaip turėtų elgtis ir Lietuvos vyskupai, tuomet žmonės susipras, kad katalikai mirtinai prasikalsta, rinkdami į Seimą visokius bedievius, kurie paskui skriaudžia tų pačių žmonių brangausis turtus — laisvę ir tikiybą.

JUGOSLAVIJA. — Šitoje šalyje yra labai daug katalikų, kurie turi savo puikias mokyklas. Dabar serbų valdžia įsakė tas mokyklas uždaryti ir jų vieton atidaryti valdiškas. Katalikai žmonės visoje šalyje reiškia griežčiausio protesto prieš tokį neteisėtą valdžios elgimąsi ir butinai reikalauja, kad tasai neteisingas įstatymas būtų panaikintas.

ITALIJA. — Romoje Tėvų Augustijonų vienuolijos taryba turėjo savo posėdį. Buvo svarstomi bėgamieji vienuolijos reikalai ir numatoma darbuotės dirva ateityje. Taryba savo posėdžių metu išrinko naują vienuolijos viršininką — generolą. Pirmiau buvo viršininku kun. Rodriguez; dabar išrinktas kun. Esteban; abudu kunigu yra ispanai.

RUSIJA. — Bolševikų valdžios pasekmės visam pasauliui yra žinomos. Tenai nebūta jo-

kios dorovės, jokios teisės. Ištvirkimas begalinis; vaikai neklauso savo tėvų; daugelis tokių vaikų stačiai nežino kur jų tėvai yra ir kas jie toki. Kadangi dabar užėina žiema su savo šalčiais, tai tukstantinės minios šitų vaikų traukia į šiltuosius Rusijos pietus — į Krymą. Čionykštė valdžia išsigandusi šaukiasi Maskvos pagalbos ir lešų išlaikyti šitų valkatų būrius, nes kitaip kraštui grėsia pavojus ir sutrūtės. Piliiečių gyvybė ir turtas be jokios apsaugos, turint krašte šitokias minias alkanos ir sušalusios jaunuomenės.

BELGIJA. — Flamandų ir valunų tautos, sugyvenančios Belgijoje, yra giliai katalikiškos. Todėl visa belgų šalis, reikšdama padėkos Viešpačiui Dievui, po baisaus karo nuo išgelbėjimo jų tautos ir valstybės pražuvimo nutarė pastatyti Aukščiausiam didelį paminklą baziliką, pašventą Saldž. Jėzaus Širdžiai, kaip pranezai kad turi pastatę savo garsiąją Montmatre baziliką. Tam tikslui jau surinkta suvirš 200,000 frankų; visas gi statybos darbas kainuos 5 milijonus frankų. Darbas bus baigtas tiktai 1930 metais. Tais pačiais metais sukanka lygiai 100 metų kaip Belgija yra savystovė nepriklausoma valstybė. Priešakyj šito darbo, kaip ir kiekvieno prakilnaus darbo Belgijos šalyj, stovi valstybės primas Kardinolas Mercier.

Liuvene yra senas garsus universitetas. Čia yra mokslus baigę daugelis gersiausių žmonių pasaulyje; yra keletas ir žymių lietuvių, kaip prof. Reinys, dabartinis Lietuvos Užsienio Reikalų Ministeris, prof. Kuraitis, "Tiesos Kelio" redaktorius, dr. Bielskus, Lietuvos Valstybės Prezidento sekretorius ir kiti. Šįmet šitas universitetas šventė savo gyvavimo jau 500 metų sukaktuves.

SUVIENYOTOS VALSTYBĖS. — Šv. Tėvas paskyrė čia du nauju vyskupu. Duluth, Minn. vyskupu paskirtas St. Paul vyskupijos kancleris kun. Thomas Welsh. Hartford, Conn. vyskupu pagalbininku paskirtas prelatas McAuliffe, vietinės šv. Tamo priruošiamosios seminarijos rektorius.

Lietuvos Žinios

Serga d-ras Basanavičius. Lietuvos atgimimo tėvas d-ras Basanavičius sirginėja. Pastaruoju laiku kiek susišaldė ir labiau apsirgo. Guli Vilniaus lietuvių poliklinikoje. Liga nepavojinga. Gydytojai tikisi, kad netrukus d-ras Basanavičius pasveiks.

Noriai pildo karo prievole. Burtų traukimas. Spalių 14 dieną Kaune traukė tie 1904 m. naujokai, kurie privalo lapkričio m. 1 d. būti jau kariuomenės dalyse.

Burtų traukimo sistema Lietuvoje įvesta pirmą kartą, todėl tarp šaukiamųjų sukėlė ypatingo žingeidumo.

Pirmiausia visų šaukiamųjų komisija apžiūrėjo sveikatos padėtį. Nesveikų visai mažas nuošimtis, kas rodo, jog mūsų krašto gyvenimo sąlygos, kaip ekonomiškai taip sanitariškai atžvilgiu, nėra blogiausios.

Visi tinkantieji tarnauti turėjo traukti burtus, t. y. kam laimė spindi į kariuomenę eiti, kam ne. Šaukiamieji, paklausti — ar nori kariuomenėje tarnauti, visi atsakė, jog nori, todėl nestebėtina, jog atsirado žymus nuošimtis ėjusių tarnauti be jokių burtų traukimo. Šis reiškinys visiems rodo, kaip mūsų jaunuomenė yra pilietiniai sąmoningai pribrendusi ir kaip sąžiningai pildo krašto pareigas. Nestojusių buvo keleta dėl svarbių priežasčių; pasislėpusių nėra.

Statys akių ligoninę Kaune. Krašto apsaugos ministerija pavedė Kaune, Smėlių ir Gedimino gatvės kampe, 4.000 kv. metrų žemės sklypą akių ligoninei statyti. Sveikatos departamentas yra prašęs Ministerių Kabineto kreditų kalbamos ligoninės statybai. Ligoninės rūmai bus dviejų aukštų. Juose numatyta vietos 50 lovų.

Klaipėdoj statomas prekių sandėlys. Spalių pabaigoj pradėta uoste statyti antras sandėlys prekėms. Statyba atseis 700.000 litų.

Pramogos davė 110.909 litus pajamų. Per pirmą šių metų pusmetį Kaune gauta progresyvinio mokesčio nuo įvairių pramogų, vakarų,

kinematografų ir t. t. paminėta suma pinigų.

Uždraudė pornografiją įvežti. Uždrausta Lietuvoje platinti Rygoje leidžiami rusų kalba pornografiškai (nepadoraus turinio) leidiniai: „Pliaž“ ir „Mirovaja sensacija“.

Pradėjo eiti naujas dienraštis „Kauno Naujienos“. Išėjo jau trys numeriai.

Bankrutuoja centralinis žydų bankas. Prie to privedusios priežastys — nebankiškas administravimas. Kaunan suvažiavo iš užsienio bankų dalininkai tartis, kuriuo būdu išgelbėjus situaciją.

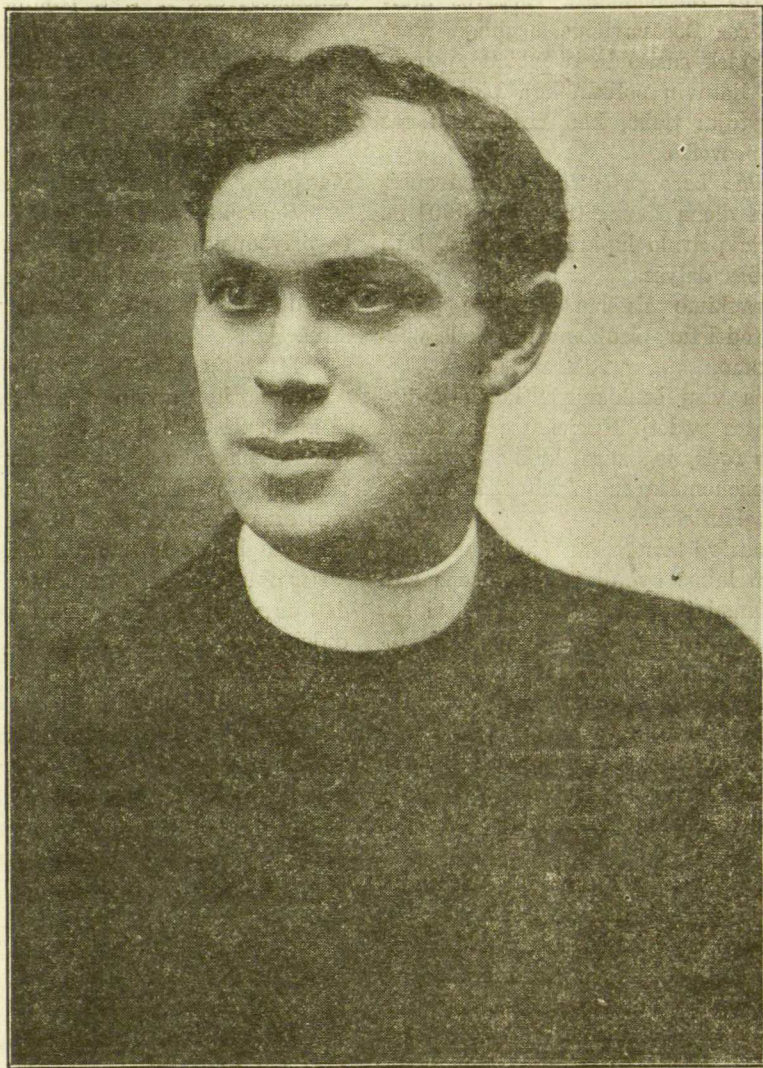
Muitinių skaičius ir darbus. Muitinių ir pereinamųjų punktų dabar Lietuvoje yra 59, iš kurių 21 Klaipėdos krašte. Tačiau šito skaičiaus nepakanka ir dar manoma įsteigti 4 pereinamieji punktai. Tikrųjų muitinių, pro kurias eina prekyba, yra 10. Pereinamieji punktai, daugiausia tarnauja tik žmonių reikalams. Visos muitinės su centraline įstaiga turi apie 440 tarnautojų. Daugiausia pajamų turi trys didžiausios muitinės: Virbalio apie 1½ milijono litų kas mėnuo, Klaipėdos — 1 ir Kauno — 900.000.

Prasidėjo žemės ukio paskaitos. Žemės ukio ministerija įsakė apskričių agronomams pradėti visam krašte nuo lapkričio 1 d. žemės ukio paskaitų ir kursų sezoną. Paskaitos ar kursai patarta steigti prie liaudies mokyklų ir pavyzdingų ukių, kur galima atlikti ir praktikos darbai.

Žemaičių kunigų seminarijos auklėtinių skaičius. Viso auklėtinių yra 173, iš kurių I kurse 38, II — 27, III — 26, IV — 35, V — 26, VI — 21. Septintasis kursas žadama atidaryti tik pavasarį.

Pieninių skaičius. Visoj Lietuvoje dabar veikia 92 perdirbimo bendrovės. Be to dar numatoma ir jau pradėta įrengti naujų 77 pieninių. Tuo būdu netrukus bus apie 169 pieninės. Daugiausia pieninių yra Šiaulių, Rokiškio, Vilkaviškio, Biržų, Panevėžio, Šakių ir Raseinių apskr.

Marijonų Kolegijos Remėjai.

**Amerikos Lietuvių Katalikų Federacijos Pirmininko
 KUN. IGNO ALAVIČIAUS
 Pareiškimas.**

“Pirm 15-kos metų Amerikon lietuviai-katalikai buvo labiausiai susirupinę parapijinių pradžios mokyklų steigimu. Čia reikėjo susi-

durti su šiuo klausimu: iš kur gausime mokytojų? Nesenai pateko į mano rankas šv. Kazimiero Mergaičių Akademijos leidiniai “Aka-

demijos Aidai", iš kurių su didžiausiu džiaugsmu patyriau, kad jau tik vienos Seserys Kazimierietės auklėja apie 7 tukstančius mūsų vaikelių, o kur Seserų Pranciškiečių mokykles ir dar keletas kitų kongregacijų vedamų. Tų skaitlinių akyvaizdoje kiekvienam lietuviui — amerikiečiui yra aišku, kad aukštesnės vyrų mokyklos-kolegijos įsteigimo reikalus jau pilnai pribrendęs. Mūsų tautinės gyvybės daug nepaūginsim, jeigu neprisirengsime išeivijai vadų, kurie užims mūsų vietą. Amerikos Lietuvių Katalikų Federacija, kreipdama ypatingo dėmesio tam reikalui, nuoširdžiai sveikina Kunų Marijonų Kongregaciją, kuri jau patiesė pirmus pamatus tai brangiai mūsų įstaigai. . .

Kun. Ig. Albavičius.

NUOŠIRDŽIAI AČIU.

Nuoširdžiai dėkoju gerb. šv. Juozapo parapijos klebonui Waterbury, Conn. Kun. J. J. Valantiejui už jo gausią auką Marijonų Naujokynui į Marian Hills, Ill.

Gerb. kun. J. J. Valantieju, sužinojęs, kad į mūsų koplytelę truks antrosios kupkos, indo švenčiausiam Sakramentui laikyti, teikėsi padovanoti visai naują, didelę įvairiais aukso piešiniais padabintą kupką vertės daugiau šimto dolerių.

Lai geriausias Viešpats šimteriopai atlygina gerb. mūsų Geradariui, o mes dažnai atminsime jį savo maldose. Kun. Dr. K. Matulaitis. Naujokų Vedėjas.

PASTABA. Norintieji ką-nors naujo įtaisyti į Marijonų Kongregacijos Naujokyną, malonės kreiptis į Naujokų Vedėją tuo adresu: *Marian Hills College, Hinsdale, Ill.*

Šiuo tarpu neturime koplytelėje stacijų, prieš namą — šv. Panelės stovylos; namuose — piano; koridoriuose guminių takų, o apie namą dar neįstengiamo pasidaryti "saidokų", — šaligatvių. Laukiame geradarių.

MARIAN HILLS, HINSDALE, ILL. Gruodžio 8 d. Marijonų Naujokyne bus atliktos iškilmingos šv. Mišios už visus Marijonų Kongregacijos Geradarius ir Bernaičių Kolegijos Remėjus. *Remėjų Centras.*

Į amžinuosius Remėjus įstojo:

J. Monikaitė iš Montello, Mass. prie metinės duoklės primokėjo \$47.00

Į nuolatinius Remėjus įstojo:

Damukaitienė iš Baltimorės paaukavo.. \$20.00
A. G. iš New Yorko pažadėjo \$20.00
Cecilija Lankaitienė iš Brooklyn, N. Y. paaukavo \$10.00
Ona Jagminienė iš Brooklyn, N. Y. \$5.00
Br. Jaškas iš Wilkes-Barre, Pa. \$5.00
Ona Raulinaitė iš Brooklyn, N. Y. \$3.00
Martynas Kazlauskas iš Worcester, Mass. \$3.00
Ona Kopšienė iš Phila., Pa. \$3.00
Kazimiera Šležienė iš Montello, Mass. .. \$1.00
J. Vilkieienė iš Phila., Pa. \$1.00

PASIŽADĖJIMAS.

Iš New Yorko A. G. atsiumtė mums tokį laiškėlį:

"Man teko skaityti "Laive" 46 numeryje, kad viena geradarė iš New York'o paaukavo Bernaičių Kolegijai brangią su deimantu spilkutę išlaimėjimui. O taip-gi ten paminėta, kad geriau būtų kokia 10, ar 20 išlaimėjimų ruošti, tai ir darbas vienas, ir išlaidos vienodos, o pasekmės geresnės. Taigi aš prižadu prisisiųsti 20 dolerių išlaimėjimui Kolegijos naudai.

Prisiųsiu, kuomet man bus kiek patogesnis laikas, pasistengsiu greičiau."

A. G. iš New York, City.

Nuoširdžiai ačiu už pažadėtą paramą. Jeigu dar vienos, kitos panašios aukos susilauksime, insime labiau ruošti sutaisyti Kolegijos naujai galimai didesnį išlaimėjimą.

PRANEŠIMAS.

Į Marijonų Kolegijos Remėjus įsirašyti ir Kolegijai aukas siųsti galima dviemis adresais — butent:

1). Remėjų Centras, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. ir

2). Rev. Father Director, Marian Hills College, Hinsdale, Ill.

11-

ALP 2279

Išpažintis.

KLAUSIMAS. Ar valia girtam žmogui eiti prie išpažinties?

N. N. iš Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. Reik pirma eit namo ir išsipagirioti.

Komunija.

KLAUSIMAS. Ar yra nuodėmė juok-

tis einant prie šv. Komunijos?

ATSAKYMAS. Kvailas už savo beprotystę prieš Dievą neatsako. Bet jeigu protingas žmogus einant prie Komunijos juoktųsi, ar kitaip norėtų išniekinti šv. Sakramentą — būtų nuodėmė. Jeigu-gi netyčia pasidarytų koki juokai, -- už tai nuodėmės nėra.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jie jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V Ė

2338 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

A. VAITKEVIČIUS

Pagarsėjęs, virš 20 metų prityrimo fotografistas, užlaiko savo name High Class Photo - Studio and Beauty Shoppe.

Tel. CANAL 6052

636 W. 18th St.,

Chicago, Ill.

